

KANCELÁŘE VILLAS ANGELIS se nacházely nad malou rodinnou restaurací v chioském městském přístavu. Do patra se Kell dostal po vnějším schodišti po straně budovy. Zaklepal na prosklené dveře, jimiž bylo vidět do malé kanceláře. Seděla v ní žena, již mohlo táhnout na čtyřicítku. Vzhledla, její výraz přešel od zvědavého mžourání do přívětivého úsměvu, načež vstala a šla Kella s přátelským a vlídným výrazem ve tváři pozvat dál.

„Dobrý den, pane, dobrý den,“ řekla. Správně předpokládala, že je na ostrově cizí a neumí řecky. Na sobě měla letní šaty s květinovým vzorem a na oteklých nohách modré sešlapané plátěnky. „Pojďte a posaďte se. Co pro vás mohu udělat?“

Kell si se ženou potrásl rukou a posadil se na malou dřevěnou židli u jejího stolu. Jmenovala se Marianna. Nebyla vyšší než stojan na vodu, u něhož stála. Jako spořič obrazovky svého počítače měla nastavenou fotografii staršího řeckého páru. Kell odhadoval, že jsou to její rodiče. Na stole neměla žádnou fotografii manžela ani přítele, jen zarámovaný portrét nějakého dítěte v pumpkách – synovce? – s rodiči. Na ruce neměla snubní prsten.

„Jmenuji se Chris Hardwick,“ řekl Kell a podal jí vizitku. „Jsem vyšetřovatel pojišťovací společnosti Scottish Widows.“

Marianna uměla anglicky dobře, ne však natolik, aby pochopila, co jí pan Hardwick řekl. Požádala Kella, aby vše zopakoval, a zároveň hledala další nápovědu na vizitce.

„Vyšetřuji smrt britského diplomata. Paul Wallinger se jmenoval. Říká vám to jméno něco?“

Zdálo se, že Marianna se velice snaží vzpomenout si. Její pohled změkkl, takže na Kella hleděla takřka roztoouzeně, a hlava se jí naklonila na stranu usilovnou snahou vyhovět. Nakonec jí však nezbyvalo než přiznat porážku a odpověděla s omluvným tónem, jenž prozrazoval, jak ji její nevědomost skličuje.

„Ne, je mi moc líto. Kdo byl ten člověk? Mrzí mě, že vám nemohu pomoci.“

„To nic,“ odvětil Kell a co možná nejhřejivěji se usmál. Vlevo se ze zdi odchlipoval plakát Akropole. Vedle něj troje digitální hodiny ve světle šedých rámech ukazovaly čas v Athénách, Paříži a New Yorku. Kell uslyšel na venkovním schodišti kroky, otočil se a uviděl muže věkem a postavou podobného Andonisi Makrisovi, otevírajícího dveře kanceláře. Měl husté obočí, mohutný černý knír a ve vlasech spolu zápasily o místo dva různé barevné odstíny. Když uviděl Kella na židli, cosi řecky zamumlal, přistoupil k nejbližšímu oknu a otevřel okenice, takže kancelář náhle zaplavilo ranní sluneční světlo a říčení prudce se rozjízďjících mopedů. Kell pochopil, že ten muž je Mariannin šéf a že jeho slova byla pokáráním za nějaký dosud nejasný hřích.

„Nico, to je pan Hardwick.“

Marianna se na Kella smířlivě usmála, což si Kell vyložil jako předběžnou omluvu za šéfovu nepředvídatelnou náladu. Začala pak něco ťukat do svého počítače a Nicolas Delfas pozval Kella, aby se posadil u jeho stolu. Řeč jeho těla byla ukázkovou lekcí machismu: *Ted' jsem tady já. Muž má jednat s mužem.*

„Chcete si pronajmout nějaké bydlení?“ zeptal se a podal Kellovi suchou, velkou ruku.

„Ne. Popravdě řečeno jsem vyšetřovatel pojišťovny.“

Delfas se natáhl přes stůl a usilovně něco hledal ve štosech papírů.

„Jen jsem se vaší kolegyně ptal, jestli vaše kancelář nejednala s britským diplomatem Paulem Wallingerem.“

Sotva z Kellových úst vyšlo slovo „diplomat“, Delfas vzhledl a začal vrtět hlavou.

„Kdo?“

„Wallinger. Paul Wallinger.“

„Ne. O tom se nechci bavit. Neznám ho. Neznal jsem ho.“
Delfasův pohled se setkal s Kellovým, ale hned zas uhnul ke stolu.

„Nechcete se o něm bavit, nebo ho neznáte?“

Řek začal přerovnávat předměty na otlučené černé kartotéce. Námahou se až zadýchal a začal nespokojeně vrtět hlavou. Po chvíli opět pohlédl na Kella, jako by byl překvapen, že stále ještě sedí v kanceláři.

„Prosím?“ řekl.

„Ptal jsem se, jestli jste se setkal s panem Wallingerem.“

Delfas našpulil rty, takže štětiny jeho kníru téměř zakryly nos.

„Řekl jsem vám, že o tom člověku nic nevím. Na žádnou otázku nemůžu odpovědět. Přejete si ještě něco?“

„Wallingerův letový plán uvádí vaši kancelář jako kontaktní číslo na ostrově Chios. Rád bych věděl, jestli si u Villas Angelis pronajal nemovitost.“

Kell pohlédl na Mariannu. Zdála se stále zabraná do počítání, i když bylo zřejmé, že poslouchá každé slovo hovoru: uši a tváře jí zrudly a působila napjatě a ztichle. Delfas na ni cosi vyštěkl a pak vyslovil výraz „*gamoto*“, o němž si Kell myslel, že by mohlo být řeckým ekvivalentem řízného „do prdele“.

„Podívejte, pane, ehm...“

„Hardwick.“

„Jo. Já nevím, o čem mluvíte. Máme tu strašně moc práce. S vaším vyšetřováním vám nemůžu pomoci.“

„Vy jste o té nehodě neslyšel?“

To, že mají Marianna a Delfas strašně moc práce, Kella pobavilo. V kanceláři to žilo a pulzovalo jako v opuštěné čekárně někde na venkovském nádraží.

„Minulý týden vzlétl z chioského letiště. Jeho Cessna se zřítíla v západním Turecku.“

Marianna konečně otočila hlavu a pohlédla na oba muže. Bylo zřejmé, že si pamatuje Wallingerovo jméno nebo že alespoň něco ví o okolnostech nehody. Delfas, který to zřejmě pocítil, vstal a snažil se Kella manévrovat ke dveřím.

„Nic o tom nevím,“ říkal a ve své mateřštině dodával cosi, co znělo jako další strohá ne. Přitáhl dveře a držel je otevřené s pohledem upřeným na zem. Kellovi nezbývalo než vstát a jít. Letité pobývání s lháři – dobrými i špatnými – jej naučilo nechtít všechno hned napoprvé. Pokud byl pachatel neústupný a vzpíral se, bylo lepší nechat ho podusit.

„Tak fajn,“ řekl, „fajn.“ Obrátil se k Marianně, aby jí srdečně zamával na rozloučenou. Před odchodem se ještě rozhlédl po známkách přítomnosti bezpečnostních kamer či poplašného zařízení a bleskově zhodnotil zámky na dveřích. Vzhledem k tomu, že Delfas zjevně cosi skrýval, se dalo počítat s tím, že bude nezbytné vloupat se dovnitř a podívat se blíž na počítačový systém společnosti. Kell Delfase informoval, že „Edinburgh se písemně ozve ohledně vztahu pana Wallingera s Villas Angelis“, a řekl, že děkuje za možnost hovořit s ním. Delfas anglicky zamumlal „Ano, děkuji,“ a přibouchnul dveře.

Otevírací hodiny kanceláře a telefonní číslo byly vyryty na bílé plastové ceduli dole u venkovních schodů. Kell informace prostudoval a uvažoval, že na Chios zavolá tým technické podpory, když tu ho napadlo něco mnohem jednoduššího. Svalová paměť cynického starého špióna.

Nač plánovat vloupání? Byla tu Marianna. Věděl přesně, co má dělat.

„ZÍSKÁVÁNÍ AGENTA JE SVÁDĚNÍ,“ říkal instruktor ve Fort Moncktonu třídě nedočkavých štěňat SIS na podzim roku 1994. „Vtip práce s agentem opačného pohlaví je v tom, jak jej svést, aniž byste *sváděli*.“

Kell si vybavoval vlnu chápavého smíchu, jež po poznámce následovala v místnosti plné nadupaných špiónských nováčků uvažujících o tom, co by dělali v situaci, v níž by je agent sexuálně přitahoval. To se samozřejmě stávalo. Získat důvěru někoho cizího, přesvědčit ho, aby vám věřil, přimět ho jednat, někdy v rozporu s jeho instinkty – nebyl to první krok do postele? Dobří agenti byli často bystří, ambiciózní a citově vyprahlí: řídit je vyžadovalo směsici lichotek, laskavosti a empatie. Špión měl naslouchat, mít věci pod kontrolou a zůstat silný, často za neuvěřitelně obtížných okolností. Muži, které zaměstnávala SIS, byli často fyzicky přitažliví a ženy rovněž. Několikrát během kariéry se Kell ocitl v situaci, kdy pro něj bylo snadné – pokud by chtěl – dostat agentku do postele. Ženy začnou řídícímu důstojníkovi důvěřovat, spoléhat na něj a bezvýhradně jej obdivovat. Tajuplnost špionáže každopádně působila jako afrodiziakum. Z toho důvodu mnozí atmosféru v Thames House a Vauxhall Cross často přirovnávali k atmosféře bordelu, zvláště pokud šlo o mladší zaměstnance. Utajení posiluje důvěrnost. Důstojníci mohli o své práci hovořit jen s jinými důstojníky. Často se to dělo v noci, nad jednou či dvěma sklenkami v baru MI5 nebo v místní hospodě ve Vauxhallu. Jedno šlo ruku v ruce

s druhým, ať už doma, nebo za hranicemi. Tak to zkrátka v branži chodilo. Proto také rozvodovost v SIS dosahovala úrovně Beverly Hills.

Vtip práce s agentem opačného pohlaví je v tom, jak jej svést, aniž byste sváděli. Ve čtvrt na tři seděl Kell na přístavní zdi a s instruktorovými slovy v hlavě upřeně hleděl na okna Villas Angelis v prvním patře. Přesně minutu po třetí Delfas a Marianna vyšli ven, aby si dopřáli hodinovou přestávku na oběd. Delfas sešel do restaurace v přízemí, kde jej přivítalo několik pokyvujících stálých hostů rozsazených u stolů pod vínové červenou markýzou. Marianna se vydala po silnici vedoucí do přístavu. Kell ji zpovzdálí sledoval, dokud nevešla do restaurace u přístaviště trajektů. Restaurace měla ještě jeden postranní vchod, jímž mohl vejít, aniž by byl spatřen. Posadí se, objedná si jídlo a vymyslí záminku pro to, aby prošel kolem Marianny.

Vybral z bankomatu pět set euro, vešel do restaurace, kývl na servírku a posadil se. Během minuty měl před sebou otevřený jídelní lístek. Během dvou minut si objednal klobásu, smažené brambory a salát a půllitrovou lahev perlivé vody. Marianna seděla na opačném konci místnosti u baru, v restauraci bylo kromě ní patnáct až dvacet hostů. Její stůl Kell neviděl, ale když vcházel, zahlédl vršek její hlavy.

Jakmile servírka přinesla vodu, Kell vstal a zamířil k baru. Zahnul vpravo, ostentativně se rozhlížel po toaletách, ale zarazil se a zíral k Marianninu stolu. Periferním viděním zachytila pohyb, vzhledla a okamžitě Kella poznala. Přívětivě se usmála a odložila rozečtenou knihu.

„Ach, dobrý den.“

Kell se u ní zastavil a zatvářil se překvapeně. Potěšilo ho, že se Marianna začervenala.

„Pane Hardingu!“

„Hardwicku. Ale říkejte mi Chrisi. Vy jste Marianna, že?“ Byla trochu v rozpacích, že si nezapamatovala jeho jméno.

„Co tu děláte?“

Kell se otočil a ukázal směrem ke svému stolu.

„To co vy, předpokládám. Prostě obědvám.“

„Už jste jedl?“

Marianna pohlédla na protější židli, jako by si dodávala odvalu pozvat Kella ke svému stolu.

„Zrovna jsem si objednal,“ odvětil a přidal přátelský úsměv.

„Co jste si dala? Polévku? Vypadá dobře.“

Marianna sklopila oči k misce, obsah vypadal na kuřecí vývar. Zvedla lžíci. Kell měl na okamžik obavu, že mu nabídne ochutnat.

„Ano, polévku. Moc mě mrzí to s Nicem.“

Kell se zatvářil, jako by neuměl počítat do pěti. „Nicem?“

„S mým šéfem.“

„Aha, s tím. Ano, to bylo nemilé.“

Zřejmě ji už nenapadlo nic dalšího, co by řekla. Kell pohlédl k toaletám.

„Promiňte,“ zareagovala, „nechtěla jsem vás zdržovat.“

„Nene,“ odvětil Kell. „Moc rád vás vidím. Ranní setkání s vámi mě potěšilo.“

Marianna si zřejmě s komplimentem nevěděla rady. Zvedla ruku k obličeji a konečky prstů si přejela po obočí. Kell hodil do nastalého ticha patřičnou návnadu.

„Byl jsem strašně zklamaný. Hrozně by mi pomohlo, kdybych věděl, proč měl pan Wallinger vaše číslo.“

Marianna působila dojmem, že na prostou otázku pana Hardwicka má odpověď.

„Ano,“ odvětila a rukou sáhla na hřbet knihy, jako by se o něčem chtěla ujistit. Červen z jejích tváří ustoupila a zdálo se, že velmi stojí o to, aby hovor pokračoval. „Nico umí být po ránu protivný.“

Kell přikývl a nechal zas na chvíličku zavládnout tichu. Marianna vyslala nervózní pohled k baru.

„Kam se poděly moje dobré způsoby?“ zeptala se. „Jste na Chiu host. Nepojedl byste se mnou? Nemohu vás nechat jen tak.“

„Myslíte to vážně?“ Kell pocítil slabé, ale zcela neklamné mravenčení z úspěšně se uskutečňujícího plánu.

„Samozřejmě!“

Mariannina přirozená impulzivnost a dobrosrdečnost najednou dostaly volný průchod. Zdála se veselá. „Mohu říci servírce, aby vám jídlo přinesla sem. Tedy pokud chcete.“

„To bych moc rád.“

Pak už šlo všechno snadno. Více než rok Kell nezískal žádný nic netušící zdroj informací, avšak fígle řemesla a gramatika úspěšného přemlouvání byly jeho druhá přirozenost. „Když si vedete dobře,“ říkal ve třídě instruktor ve Fort, „nábor nepůsobí cynicky ani manipulativně. Mělo by to vypadat tak, jako by oběma stranám šlo o totéž. Měl by vzniknout dojem, že potenciální agent od vás něco chce a že vy mu můžete vyhovět.“

Tímhle způsobem Kell také našel meze loajality Marianny Dimitriadisové k Nicolasovi Delfasovi.

Zpočátku se hovoru o Wallingerovi vyhýbal. Soustředil se na to, aby zjistil co možná nejvíce o Marianně. Když jedli dezert – rýžový nákyp s citronovou příchutí –, věděl už, kde se narodila, kolik měla bratrů a sester a kde teď sourozenci žijí. Znal jména jejich nejlepších kamarádek, věděl, jak se dostala k práci ve Villas Angelis, proč zůstala na Chiu (místo aby dělala kariéru v PR v Soluni) a znal i totožnost jejího posledního přítele, německého turisty, který s ní žil šest měsíců, načež se vrátil zpátky k manželce do Mnichova. V její přirozené srdečnosti a veselosti Kell rozpoznal osamělost neprovdané tety, milostnou a společenskou frustraci celoživotní staré panny. Jen zřídka odtrhl zrak od Marianniných živých a melancholických očí. Usmíval se, když se usmívala. Naslouchal jí pozorně a chápavě, jak potřebovala. Mohl dát ruku do ohně za to, že jakmile nastane čas platit, na ten prostý úkol, který pro ni měl, bude ochotna kývnout.

„Mám problém,“ řekl.

„Copak?“

„Když nezjistím, proč měl Paul Wallinger na svém letovém plánu číslo vaší kanceláře, můj šéf bude vzteky bez sebe. Pošle na Chios někoho jiného. Budu mít ostudu, věc se potáhne celé týdny a bude to stát majlant.“

„Aha.“

„Promiňte, že se ptám, Marianno, měl jsem ale dojem, že Nico přede mnou něco skrývá. Je to tak?“

Jeho spolustolovnice sklopila oči. Začala vrtět hlavou, Kell však viděl, že se sama pro sebe usmívá.

„Nemíním vyzvídat,“ dodal.

„Nevyzvídáte,“ odvětila ihned. Vzhledla a zadívala se mu do očí s výrazem touhy, jež z ní vyzařovala už během jídla.

„Tak o co tedy jde?“

„Nico není moc...“ hledala správné adjektivum, „...laskavý.“

Takové slovo Kell nečekal, ale potěšilo ho.

„Nerad pomáhá lidem. Pokud nemohou pomoci jemu. Nerad se zaplétá do něčeho ... složitého.“

Kell ocenil Marianninu britkou analýzu povahy pokývnutím. Kolem jejich stolu prošla servírka a Kell využil příležitosti k tomu, aby objednal espresso.

„Jak složitého?“ otázal se. „Pustili se s panem Wallingerem do nějakého podnikání?“

Marianna se rozesmála. Z čehož Kell usoudil, že o nic takového nešlo. Marianna zavrtěla hlavou.

„Ale ne. Na jejich vztahu nebylo nic špatného.“

Zahledla se ven z okna. Do přístavu vjížděl trajekt, pasažéři na přídí mávali směrem k pevnině.

„Prostě se rozhodl vám nepomáhat.“

Marianna viděla, že pana Hardwicka se Delfasova útočnost dotkla.

„Neberte to osobně,“ pravila a Kell si na okamžik pomyslel, že ho chce vzít za ruku.

„Chová se tak ke všem. Já taková nejsem. Většina Řeků se tak nechová.“

„Samozřejmě.“

Nastal ten správný okamžik. Kell cítil vybouleninu pěti set euro v peněžence, peněz, které chtěl Marianně nabídnout za spolupráci. Vsadil se sám se sebou, že je nebude potřebovat.

„Nepomohla byste mi?“ otázal se.

„Jak?“

Marianna se opět začervenala.

„Mohla byste mi povědět to, co mi nechtěl povědět Nico? Ušetřilo by mi to spoustu potíží.“

Pokud Marianna v téhle věci cítila nějaký morální konflikt, netrvalo to déle než vteřinu. Vzdychna a její loajalita k šéfovi pominula jako sezónní móda.

„Pokud se pamatuji,“ svěřila bez váhání Kellovi, „pan Wallinger bydlel v jedné z našich vil. Týden.“

„Tak proč mi to Nico neřekl?“

Pokřčila rameny. Vypadalo to, že oba jsou vydáni na milost a nemilost tvrdohlavému a popudlivému muži. „Přišel si k nám do kanceláře pro klíče.“

Kell nedal najevo překvapení. Zpráva o tom, že se objevil, byla jako uvidět Wallingera přicházet ze záhrobí.

„Setkala jste se s ním?“

„Ano. Byl to moc milý, tichý člověk, dost vážný.“

Marianna zaváhala, zda má pokoušet Hardwickovo ego.

„Připadal mi hodně vysoký – a velice pohledný.“

Kell se usmál. To musel být Paul.

„Takže byl sám?“

„Ano. I když později ten den jsem ho ještě viděla. S někým jiným.“

„Aha. A s kým?“

Kell chtěl říci: „S nějakou ženou?“ Ovládl se však a řekl: „S dalším turistou?“

„Byl to muž,“ odvětila Marianna věčně. Kell uvažoval, zda ji neklame paměť. Takovou odpověď nečekal.

„Prošla jsem kolem jejich stolu. V jedné kavárně kousek od mé kanceláře.“

Kell si uvědomil, že mu v hlavě znějí Ameliina slova. *Dávej si pozor na Amíky. Teď by to bylo složité vysvětlování.*

„Nebyl ten muž náhodou Američan?“

Kell začal mít obavu, že se příliš vyptává. Vsadil na atmosféru hlubokého vzájemného porozumění a uvolněného spiklenectví.

„Nevím,“ odvětila Marianna. „Pak už jsem ho nikdy neviděla.“

„Byl pohledný jako pan Wallinger?“

Kell se při té otázce ušklíbl ve snaze nadhodit možný popis tak, aby v Marianně nevzbudil podezření.

„Kdepak! Byl mladší, ale měl vousy a ty já nemám ráda. Myslím, že vilu najala žena. Vlastně to vím určitě, protože jsem s ní mluvila po telefonu.“

Kell potřeboval jméno. Když najde ženu, najde i muže. Tím si byl jistý.

„Nechci vás zatahovat do problémů,“ řekl a očima říkal opak.

„Co tím myslíte?“

„Všechno, co potřebuji, je kopie nájemní smlouvy. Pokud by to pro vás neznamenal něco špatného nebo nezákonného, ušetřilo by mi to spoustu...“

Marianna ho ani nenechala domluvit. Byli teď přátelé – a možná i něco víc. Panu Hardwickovi se podařilo získat její důvěru. Naklonila se k němu a konečně se dotkla shora jeho zápěstí. Kell slyšel vrčení mopedu ženoucího se kolem přístavu a máchání křídel racků kroužících nad restaurací.

„Žádný problém,“ řekla. „Kde bydlíte? Jak vám to mám poslat? Můžu faxem?“



O TŘI HODINY POZDĚJI LEŽEL KELL V POSTELI s do poloviny přečteným *Jmenuji se Červená*, když na dveře jeho pokoje kdosi zaklepal. Otevřel a uviděl tutéž recepciérku, jež mu včera večer pomohla s nahraným vzkazem. V ruce měla papír.

„Fax.“

Dal jí pět euro a vrátil se do pokoje. Marianna mu poslala nájemní smlouvu a nahoru na stránku rukou připsala: *Bylo skvělé vás poznat! Doufám, že se ještě setkáme!* Dokument byl dvojjazyčný, takže Kell vyrozuměl, že vila byla pronajata za 2 500 euro na sedm dní před nehodou. Wallingerovo jméno uvedeno nebylo, jen podpis a datum narození ženy, jež pro identifikaci předložila maďarský pas a uvedla číslo svého mobilního telefonu. Při pohledu na rukopis se před ním tajemství Rachelina lístku otevřelo jako květ. Podíval se do fotografií ve svém iPhone – rukopis přesně odpovídal podpisu na nájemní smlouvě.

Během pár minut zavolal Tamasovi Metkovi.

„Tome,“ zvolal. „Pověz mi, proč jsem najednou tak populární?“

„Potřebuji profil jednoho držitele maďarského pasu.“

„Toho básníka?“

Kell se zasmál.

„Básníka ne. Je to ona. Jako obvykle?“

„Jasně. Jmenuje se?“

„Sandorová,“ odpověděl Kell a natáhl se po balíčku cigaret.

„Cecilie Sandorová.“

CHARLES CUMMING RUSKÉ KOLO

EDICE DETEKTIVKY

Z anglického originálu *A Colder War*
vydaného nakladatelstvím HarperCollins
Publishers v roce 2014 přeložil Pavel Kolmačka
Obálku a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1494. publikaci
Redakčně zpracoval Jiří Stárek
Odpovědný redaktor Martin Žemla
Vydání první. AA 14,85. Stran 360
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.
Doporučená cena 298 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-565-2